

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 159/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Vierou Strakovou, advokátkou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/160/2023 z 30. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o odmietnutí jeho dovolania v civilnom spore.

II.

2. Rozsudkom okresného súdu bolo sťažovateľovi ako vlastníkovi bytu uložené, aby žalobcovi (správcovi bytového domu) zaplatil 5 230,51 eur ako náklady spojené s užívaním bytu v rokoch 2012 až 2014, počas ktorých sťažovateľ neplatil žiadne preddavky. V konaní bol vykonaný znalecký posudok znaleckého ústavu z roku 2020, z ktorého vyplynulo, že v bytovom dome bola zvýšená spotreba tepla spôsobená zlým stavom strechy, čo mohlo ovplyvniť spotrebu tepla v miestnostiach pod strechou, no s odstupom času nemožno vykonať odhad technického stavu strechy nad bytom sťažovateľa. K tejto námietke sťažovateľa o zvýšenej spotrebe tepla okresný uviedol, že stav bytového domu je vecou vlastníkov bytov a sťažovateľ nepreukázal, že by na schôdzi vlastníkov bytov požadoval odstránenie väd strechy. Namiesto toho svojvoľne neuhrádzal preddavky.

3. Zo znaleckého posudku ďalej vyplynulo, že vyúčtovanie spotreby tepla v byte sťažovateľa bolo správne. Keďže sťažovateľ nesprístupnil byt na odpočet meračov, bol dôvod na postup podľa § 7 ods. 4 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Vzhľadom na plný úspech žalobcu okresný súd sťažovateľovi uložil nahradiť žalobcovi trovy konania a rovnako uhradiť odmenu a náhrady znaleckému ústavu. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením odmietol. Sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z toho, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nedostatočne zaoberal (i) jeho argumentáciou o nepreukázaní jeho zavinenia nemožnosti zistenia presnej hodnoty nameraných hodnôt pomerových meračov, (ii) omylom v tom, že strechu bytového domu nebolo potrebné opraviť, (iii) v porušení jeho práva klásť otázky znalcom, (iv) nezohľadnením prílohy č. 2 vyhlášky v znaleckom posudku, (v) otázkou, či je žalobca legitímnym správcom bytového domu, a (vi) nesplnením poučovacej povinnosti žalobcu pred uskutočnením dobrovoľnej dražby. Tiež namietol, že súdy bez návrhu neaplikovali § 257 CSP. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti neprípustné, keďže odôvodnenie rozsudku krajského súdu je presvedčivé, zrozumiteľné, logické a vnútorne konzistentné a krajský súd dal odpovede na všetky relevantné otázky vrátane tých, ktoré sťažovateľ predniesol v dovolaní. Pokiaľ išlo o námietku sťažovateľa, že súdy neaplikovali § 257 CSP, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ použitie tohto ustanovenia skôr nenavrhol a ani naň nepoukazoval.

5. V súvislosti s dovolaním z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľ sformuloval otázku, či možno znalecký ústav považovať za znalca. K tomu najvyšší súd uviedol, že v odvolaní sťažovateľ túto otázku nenamietal a od jej posúdenia nezáviselo rozhodnutie krajského súdu. Preto takáto dovolacia otázka nie je prípustná.

III.

6. Sťažovateľ porušenie ústavných práv identifikuje v tom, že uznesenie najvyššieho súdu je nepreskúmateľné. Podľa sťažovateľa sa súdy nevysporiadali s jeho tvrdeniami, čím založili arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu a jeho nesprávne právne posúdenie. Opakuje, že nebolo preukázané, že by zavinil nemožnosť odpočtu pomerových meračov, že strecha bytového domu potrebovala opravu, že neboli vyhotovené kompletne znalecké posudky a neboli odstránené ich chyby. Ďalej namieta, že na pojednávaní nemohol znalcom klásť otázky a nemal dostatočný priestor reagovať na listiny. Tiež namieta, že súdy žalobcovi neuložili predložiť všetky vyúčtovania zálohových platieb za celý bytový dom najmenej od roku 2004 a že znalecký posudok a jeho dva doplnky nezohľadnili prílohu č. 2 vyhlášky a že je pochybné, či je žalobca skutočne správcom bytového domu. Je toho názoru, že podľa judikatúry najvyššieho súdu nemožno považovať znalecký ústav za znalca. Uvádza, že súdy mali bez návrhu aplikovať § 257 CSP. Dodáva, že boli porušené jeho práva nahliadnuť do dokladov týkajúcich sa správy domu a čerpania fondu prevádzky.

7. V závere sťažovateľ konštatuje, že právo na bývanie patrí medzi základné ľudské práva a hradenie preddavkov do fondu opráv nemôže byť povýšené nad toto právo. Na záver svojej argumentácie sťažovateľ uvádza, že „*ak sa s tým ústavný súd nevysporiada budem verejne s plnými menami sa pýtať ako je možné, že pôsobia na tak vysokých postoch ako je sudca okresného súdu, krajského súdu, najvyššieho súdu a ústavného súdu ktorí majú banálne nedostatky s čítaním a výpočtom na úrovni žiaka zo základnej školy prvého stupňa*“.

IV.

8. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Z hľadiska ústavného posúdenia namietaného uznesenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje svoju odvoláciu a dovoláciu argumentáciu. Z toho však nie je zrejmé, ako sa ním tvrdené pochybenia všeobecných súdov a ich nedostatočná argumentácia mala prejavovať v nesprávnom závere celého konania, ktorý spočíval v tom, že mu bolo právoplatne uložené zaplatiť žalobcovi žalobou uplatnenú čiastku, ktorej právnym základom bolo to, že sťažovateľ ako vlastník užíval byt, no neuhradil náklady spojené s jeho užívaním. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že s totožnými námietkami, ktoré sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, sa vysporiadal krajský, ako aj najvyšší súd. Pritom je zrejmé, že tieto námietky neboli rozhodné pre posúdenie dôvodnosti proti sťažovateľovi podanej žaloby. Preto za formalistický či nepriateľský k ústavným právam sťažovateľa nemožno považovať záver najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľovi nebolo postupom okresného a krajského súdu znemožnené uskutočňovať jeho procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces.

10. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že súdy mali aplikovať § 257 CSP, treba uviesť, že ústavne udržateľný je taký výklad, podľa ktorého použitie tohto ustanovenia prichádza do úvahy primárne na základe procesnej aktivity strany počas súdneho konania. Súd môže aplikovať § 257 CSP len vo výnimočných prípadoch, a pokiaľ ich existencia nie je preukázaná, jeho aplikácia neprichádza do úvahy. Sám sťažovateľ ani v ústavnej sťažnosti neformuluje žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že v jeho veci sú pri rozhodovaní o náhrade trov konania dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Pokiaľ ide o odmietnutie dovolania z dôvodu konštatovania nesplnenia podmienok jeho procesnej prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, aj v tomto prípade platí, že sťažovateľ len zotrval na svojej doterajšej argumentácii bez toho, aby uviedol, v čom sú závery najvyššieho súdu nesprávne. Sťažovateľ neuviedol žiaden argument, ktorý by spochybnil, že od vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa postavenia znaleckého ústavu záviselo rozhodnutie krajského súdu.

11. Vecný základ ústavnej sťažnosti nepodporuje ani sťažovateľova argumentácia v závere jeho ústavnej sťažnosti o neschopnosti sudcov čítať a počítať. Skôr sa zdá, že ide o formuláciu nehodnú ústavnej sťažnosti spísanej advokátom. Osobitne, ak z ústavnej sťažnosti nevyplýva žiaden

racionálny argument o nesprávnosti záveru súdov, že sťažovateľ má zaplatiť žalobcom uplatnenú čiastku a nahradiť trovy konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu